

Nr. 1, men jeg tror rigtignok ikke, at Mindretallet gennem et saadant Vædringsforslag kan gaae Børnene, hvad de ganske sikkert have ønsket. Jeg er vistnok enig med alle de ærede Medlemmer her i Salen, som vide, hvad det vil sige at eksaminere, at undervise Børn, og særlig med dem, der have Forstaaelse af, hvad det vil sige at undervise Børn i det, der hedder Religionsundervisning. Jeg er vistnok enig med disse ærede Medlemmer i, at det at drage Grænsen mellem den bibelhistoriske Undervisning og den dogmatiske Undervisning vil vise sig i de enkelte Tilfælde at være ret umulig, i saa overordentlig mange Tilfælde er Grænsen saa haarfin, at det ikke vil kunne afgøres, om det er den historiske Undervisning, eller det er den dogmatiske, saa, selv om der kommer en Tilføjelse til § 1, som den Vædringsforslaget gaar ud paa, vil man ikke derefter have den allerringeste større Garanti for, at Børnene ikke blive forkludrede, end man havde før. Thi Garanti har man i det Stykke kun i vedkommende Lærers Dygtighed og Forstaaelse af sin Opgave, i hans aandelige Autoritet lige over for dette Spørgsmaal, og jeg tror ikke man behøver at være saa særlig angst, for jeg tror, det Tid efter anden er gaadet ind i de allerflestes dygtige Religionslæreres Overbevisning, at det, der skal lægges som Grund for Undervisning i Religion, bliver Bibelhistorien og ikke Værebogen. Men jeg vil indrømme, at det kan have sin Betydning, at der ved de enkelte Seminarier bliver givet en Paamindelse i den Retning, det kan for en ganske enkelt Religionslærers Vedkommende have sin Betydning at saa Paamindelse derom. Men denne Paamindelse vil allerbedst kunne gives ham gennem den Plan for Elevernes Uddannelse i praktisk Skolegerning, som lægges af Ministeriet under Godkendelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Og jeg nærer ingen Tvivl om og haaber gennem den ærede Ministers Udtalelser ogsaa at saa bekræftet, at det vil være Ministeriet magtpaaliggende ved sin Godkendelse af disse Undervisningsplaner særlig at have dette for Øje, at Hovedhensynet skal tages til Børnene, at det ingen Sunde maa lades ude af Grindring i den praktiske Udførelse af Arbejdet, at de Børn, man her har med at gøre, maa ikke saa forkludres. Men saa kunde man jo maaske sige: Ja, men saa kan jo i og for sig denne Tilføjelse ogsaa blive staaende, den har jo efter min Mening ikke noget synderligt paa sig: den vil ganske vist ikke kunne rette Forholdet, men den vil vel heller ikke kunne gøre nogen Skade. Jeg mener dog, den kan komme til

at gøre Skade, og maaske ogsaa til at gøre Skade i den Retning, at hvis vi vedtage Vædringsforslaget her nede, Lovforslaget saa mulig ikke kan blive til Lov. (En Stemme: Hvorfor)? Jo, jeg skal komme til alt; fordi det, hvor ustyldigt det end ser ud, dog kan være en Begyndelse til en Oprøp af det gamle Spørgsmaal, som nu jo dog for en stor Del er kommet til No, Spørgsmaal om Religionsundervisningens Stilling i det hele taget i Skolen. Jeg tror, at vi skulle være glade over — i alt Fald er jeg det for min Part, — at dette Spørgsmaal for største Delen er kommen til No, og at man i de allerflestes Børnestoler Landet over finder en Undervisning i Religion, der er kommet bort fra den aandeløse gammeltdags dogmatiske Indpræntning af det og det, og mere og mere er gaaet til virkelig levende historisk Undervisning i Saget. Nu kunde man meget let ved at lade Lovforslaget med den Tilføjelse, Vædringsforslaget gaar ud paa, komme op til videre Behandling i det andet Ting, blive Skuld i, at det gamle Stridsspørgsmaal blev revedt op til ikke Spor af Gavn for nogen, men til den bestemte afgørende Skade, at dette Lovforslag, som har saa overordentlig meget godt i sig, ikke bliver til Lov, og derved vil man gøre Skolen her hjemme, Undervisningen her hjemme og derigennem det danske Folk en meget daarlig Tjeneste. Jeg forstaar godt den ærede Ordførers Betænkthed ved dette, at Børnene komme under de unge, uvovede Elevers Behandling, men den ærede Ordfører vil ganske vist ogsaa nære en Del Betænkthed ved, at en ung Mand kommer til — som selvstændig Lærer uden i nogen Maade at have Øvelse — at undervise i et Sag som dette, der jo dog maa regnes for et af de væsentligste Sager i Undervisningen, nemlig Religionsundervisning. Der er jo ikke saa lidt Betænkthed ved dette, at der kommer et ungt Menneske ud, som fuldstændig savner Øvelse, og nu skal haandtere disse Børn, og som derved kommer til i maaske meget lang Tid at forkludre et ikke saa ringe Sæt Børn. Naa, den ærede Ordfører har selvfølgelig Ret i dette, at der paa Jellinge Seminarium, som det er oplyst i denne Skrivelse, der er tilføjet Vædringsforslagene, deltage Eleverne ikke i den Undervisning i Religion, som de hidaane og ere til Stede ved i Skolen. Men den ærede Ordfører er maaske ikke inde i, at der paa Jellinge Seminarium fra gammel Tid af, fra Sverdsens Tid, altsaa en virkelig god Tid for Seminarier, som Elever fra Børnesholen op i Klassen, og der eksaminerede og underviste Seminarieeleverne Skolebørnene